

DIRECTIVA 2003/48/CE din 3 iunie 2003

privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi

EMITENT: Consiliul
PRIMA PUBLICARE: Jurnalul Oficial nr. L 157/2003, p. 38 - 48
Descriptor CELEX: 32003L0048
Descriptor natural: Directivă 48 2003
Descriptor serial: Directivă 2003 48

Numai legislația Comunităților Europene tipărită în ediția pe hârtie a Jurnalului Oficial al Uniunii Europene este considerată autentică.

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 94,

având în vedere propunerea Comisiei*1),

având în vedere avizul Parlamentului European*2),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European*3),

întrucât:

(1) Articolele 56 - 60 din tratat garantează libera circulație a capitalurilor.

(2) Veniturile din economii sub formă de plăți de dobânzi la creanțe reprezintă venituri impozabile pentru rezidenții tuturor statelor membre.

(3) În temeiul articolului 58 alineatul (1) din tratat, statele membre au dreptul să aplice dispozițiile pertinente din legislația lor fiscală care fac distincția între contribuabilii care nu se află în aceeași situație în ceea ce privește rezidența lor sau locul în care le sunt investite capitalurile, precum și să adopte toate măsurile indispensabile pentru prevenirea încălcării actelor cu putere de lege și a normelor administrative, în special în domeniul fiscal.

(4) Dispozițiile din legislația fiscală a statelor membre care au rolul de a combate abuzurile sau fraudele nu ar trebui să reprezinte, conform articolului 58 alineatul (3) din tratat, un mijloc de discriminare arbitrară sau o restricționare deghizată a liberei circulații a capitalurilor și a plăților în sensul articolului 56 din tratat.

(5) În absența coordonării regimurilor naționale privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plății unor dobânzi, în special în ceea ce privește tratamentul dobânzilor percepute de nerezidenți, rezidenții statelor membre au de multe ori posibilitatea, în momentul de față, să evite orice formă de impozitare a dobânzilor percepute în alt stat membru decât cel în care își au domiciliul.

(6) Această situație are ca rezultat, în circulația capitalurilor dintre statele membre, denaturări incompatibile cu piața internă.

(7) Prezenta directivă se bazează pe consensul obținut la Consiliul European de la Santa Maria da Feira din 19 și 20 iunie 2000 și la sesiunile ulterioare ale Consiliului Ecofin din 26 și 27 noiembrie 2000, 13 decembrie 2001 și 21 ianuarie 2003.

(8) Obiectivul final al prezentei directive este să permită ca veniturile din economii, sub forma plății unor dobânzi efectuate într-un stat membru în favoarea unor beneficiari efectivi, care sunt persoane fizice cu domiciliul în alt stat membru, să fie într-adevăr impozitate conform dispozițiilor legale ale celui de-al doilea stat membru.

(9) Obiectivul final al prezentei directive poate fi atins cu mai multă ușurință dacă se dirijează plățile dobânzilor efectuate de agenți economici sau atribuite agenților economici stabiliți în statele membre către beneficiari reali sau în contul unor beneficiari reali, care sunt persoane fizice rezidente într-un alt stat membru.

(10) Având în vedere că obiectivul prezentei directive nu poate fi realizat în mod satisfăcător de statele membre în absența unei coordonări a regimurilor naționale de impozitare a economiilor și că, prin urmare, el poate fi mai bine atins la nivel comunitar conform principiului subsidiarității enunțat în articolul 5 din tratat, Comunitatea are dreptul să adopte măsuri. Conform principiului proporționalității enunțat în articolul la care s-a făcut referire, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru îndeplinirea acestor obiective.

(11) Agentul plătitor este agentul economic care plătește dobânzi beneficiarului efectiv sau atribuie plata dobânzilor în folosul imediat al acestuia din urmă.

(12) Definițiile noțiunii de plată a dobânzilor și a regimului agentului plătitor trebuie să conțină, dacă este cazul, o trimitere la Directiva Consiliului 85/611/CEE din 20 decembrie 1985 de coordonare a actelor cu putere de lege, și a actelor administrative privind anumite organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM)*4).

(13) Domeniul de aplicare a prezentei directive ar trebui limitat la impozitarea veniturilor din economii sub forma plății dobânzilor la creanțe și ar trebui să excludă, printre altele, chestiunile legate de impozitarea pensiilor și a serviciilor de asigurări.

(14) Obiectivul final, și anume acordarea dreptului la impozitarea efectivă a dobânzilor plătite în statul membru în care beneficiarul efectiv își are rezidența fiscală, poate fi atins datorită schimbului de informații între statele membre privind plata dobânzilor.

(15) Directiva 77/799/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă a autorităților competente din statele membre în domeniul

impozitelor directe și indirecte*5) oferă deja statelor membre o bază pentru schimburile de informații în scopuri fiscale în privința veniturilor incluse în directiva în cauză. Directiva menționată anterior trebuie să continue să se aplice acestui tip de schimb de informații în paralel cu prezenta directivă, în măsura în care aceasta din urmă nu face derogare de la dispozițiile enunțate în prima directivă.

(16) Schimbul automat de informații între statele membre privind plățile dobânzilor la care se face referire în prezenta directivă permite impozitarea efectivă a acestor plăți în statul membru în care beneficiarul efectiv își are rezidența fiscală, în conformitate cu dispozițiile legale naționale ale acestui stat membru. Este necesar, prin urmare, să se prevadă ca statele membre care fac schimb de informații în temeiul prezentei directive să nu poată să recurgă la posibilitatea de a limita schimbul de informații menționată la articolul 8 din Directiva 77/799/CEE.

(17) Din cauza unor diferențe structurale, Austria, Belgia și Luxemburg nu sunt în măsură să aplice schimbul automat de informații simultan cu celelalte state membre. Pe durata unei perioade de tranziție, dat fiind că o reținere la sursă poate garanta un nivel minim de impozitare efectivă, în special cu o rată care crește progresiv până la 35%, aceste trei state membre trebuie să aplice reținerea la sursă a veniturilor din economiile prevăzute în prezenta directivă.

(18) Pentru a evita orice diferențe de tratament, Austria, Belgia și Luxemburg nu sunt obligate să aplice schimbul automat de informații înainte de a se garanta de către Confederația Elvețiană, Principatul Andorra, Principatul Liechtenstein, Principatul Monaco și Republica San Marino un schimb efectiv de informații, la cerere, privind plățile dobânzilor.

(19) Aceste state membre trebuie să transfere cea mai mare parte a încasărilor lor din reținerea la sursă în statul membru de reședință al beneficiarului efectiv al dobânzilor.

(20) Aceste state membre ar trebui să prevadă un mecanism care să permită beneficiarilor reali, rezidenți fiscali ai altor state membre, să evite aplicarea acestei rețineri la sursă autorizând în acest scop agentul lor plătitor să comunice informații privind plata dobânzilor sau prezentând un certificat eliberat de autoritatea competentă din statul membru în care își au rezidența fiscală.

(21) Statul membru în care beneficiarul efectiv își are rezidența fiscală trebuie să procedeze astfel încât să fie eliminate toate impozitățile duble ale plăților dobânzilor care ar putea să rezulte din perceperea reținerii la sursă, în conformitate cu modalitățile descrise în prezenta directivă. În acest scop, statul membru trebuie să acorde un credit fiscal egal cu valoarea reținerii la

sursă până la concurența sumei reprezentând impozitul datorat pe teritoriul său și să ramburseze eventualul excedent al acestei rețineri beneficiarului efectiv. Statul membru poate totuși, în loc să aplice acest mecanism al creditului fiscal, să acorde o rambursare a reținerii la sursă.

(22) Pentru a evita perturbarea piețelor, prezenta directivă nu ar trebui să fie aplicată, în timpul perioadei de tranziție, plăților dobânzilor la anumite titluri de creanțe negociabile.

(23) Prezenta directivă nu ar trebui să constituie un obstacol în calea perceperii de către statele membre a reținerilor la sursă, altele cele reglementate de prezenta directivă, pentru dobânzile produse pe teritoriul lor.

(24) Atât timp cât Statele Unite ale Americii, Elveția, Andorra, Liechtenstein, Monaco, San Marino și teritoriile dependente sau asociate în cauză ale statelor membre nu aplică toate măsuri echivalente sau aceleași măsuri ca cele prevăzute în prezenta directivă, scurgerea de capital către aceste țări și teritorii ar putea periclita realizarea obiectivelor prezentei directive. Prin urmare, este necesar ca directiva să se aplice începând cu data la care toate aceste țări și teritorii aplică măsurile menționate anterior.

(25) Comisia trebuie să prezinte Consiliului, o dată la trei ani, un raport privind funcționarea directivei și să îi propună, dacă este cazul, modificările care se dovedesc a fi necesare pentru a asigura mai eficient o impozitare efectivă a veniturilor din economii și pentru a elimina denaturarea concurenței.

(26) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile recunoscute în special de Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene,

*1) JO C 270 E, 25.9.2001, p. 259.

*2) JO C 47 E, 27.2.2003, p. 553.

*3) JO C 48, 21.2.2002, p. 55.

*4) JO L 375, 31.12.1985, p. 3. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/108/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 41, 13.2.2002, p. 35).

*5) JO L 336, 27.12.1977, p. 15. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Actul de aderare din 1994.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I
DISPOZIȚII INTRODUCATIVE

ART. 1

Obiectiv

(1) Obiectivul final al prezentei directive este să permită ca veniturile din economii, sub forma plății unor dobânzi efectuate într-un stat membru în folosul unor beneficiari reali, persoane fizice, rezidenți fiscali ai altui stat membru, să fie efectiv impozitate în conformitate cu dispozițiile legale din cel de-al doilea stat membru.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare pentru a se asigura că agenții plătitori care și-au stabilit sediul pe teritoriul lor îndeplinesc sarcinile cerute pentru punerea în aplicare a prezentei directive, indiferent de locul unde s-a stabilit debitorul creanței care produce dobânzi.

ART. 2

Definiția beneficiarului efectiv

(1) În sensul prezentei directive, termenul "beneficiarului efectiv" desemnează orice persoană fizică căreia i se plătesc anumite dobânzi sau orice persoană fizică căreia i se atribuie plata unor dobânzi, cu excepția cazului în care aceasta face dovada că plata nu a fost efectuată sau atribuită în folosul său, aflându-se în una dintre următoarele situații:

(a) aceasta acționează ca agent plătitor în sensul articolului 4 alineatul (1) sau

(b) aceasta acționează în numele unei persoane juridice, al unei entități ale cărei beneficii sunt impozitate în temeiul dispozițiilor generale privind regimul fiscal al întreprinderilor, al unui OPCVM autorizat în conformitate cu Directiva 85/611/CEE sau al unei entități menționate în articolul 4 alineatul (2) din prezenta directivă și, în acest ultim caz, comunică denumirea și adresa acestei entități agentului economic care efectuează plata dobânzilor și care, la rândul său, transmite aceste informații autorității competente din statul membru unde își are sediul sau

(c) aceasta acționează în numele unei alte persoane fizice care este beneficiarul efectiv și comunică agentului plătitor identitatea acestui beneficiar efectiv în conformitate cu articolul 3 alineatul (2).

(2) Dacă un agent plătitor dispune de informații care sugerează că persoana fizică destinatară a plății unor dobânzi sau căreia îi este atribuită plata unor dobânzi poate să nu fie beneficiarul efectiv și dacă această persoană fizică nu se încadrează nici la litera (a), nici la litera (b) din alineatul (1), acesta ia măsurile rezonabile pentru a stabili identitatea beneficiarului efectiv în conformitate cu articolul 3 alineatul (2). Dacă agentul plătitor nu este în măsură să identifice beneficiarul efectiv, acesta consideră că persoana fizică în cauză este beneficiarul efectiv.

ART. 3

Identificarea și determinarea domiciliului beneficiarilor efectivi

(1) Fiecare stat membru adoptă și asigură aplicarea pe teritoriul său a modalităților care îi permit agentului plătitor să identifice beneficiarii efectivi și rezidența acestora în sensul articolelor 8 - 12.

Aceste modalități trebuie să fie conforme cu standardele minime stabilite la alineatele (2) și (3).

(2) Agentul plătitor stabilește astfel identitatea beneficiarului efectiv, pe baza unor standarde minime care diferă în funcție de data la care au început relațiile dintre agentul plătitor și beneficiarul dobânzilor:

(a) în cazul relațiilor contractuale instituite înainte de 1 ianuarie 2004, agentul plătitor stabilește identitatea beneficiarului efectiv, reprezentată de nume și adresă, din informațiile de care dispune, în special în temeiul reglementărilor în vigoare în statul unde își are sediul și al dispozițiilor din Directiva 91/308/CEE a Consiliului din 10 iunie 1991 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor*6);

(b) în cazul relațiilor contractuale instituite sau al tranzacțiilor efectuate în lipsa unor relații contractuale, începând cu 1 ianuarie 2004, agentul plătitor stabilește identitatea beneficiarului efectiv, reprezentată de nume, adresă și, dacă există, număr de identificare fiscală atribuit de statul membru unde își are rezidența fiscală. Aceste elemente sunt stabilite pe baza pașaportului sau a cărții de identitate oficiale prezentate de beneficiarul efectiv. Dacă nu figurează în pașaport sau în cartea de identitate oficială, adresa se stabilește pe baza oricărui document justificativ prezentat de beneficiarul efectiv. Dacă numărul de identificare fiscală nu apare în pașaport, în cartea de identitate oficială sau în orice alt document justificativ, cum ar fi, eventual, certificatul de rezidență fiscală prezentat de beneficiarul efectiv, identitatea este completată prin menționarea datei și a locului nașterii stabilite pe baza pașaportului sau a cărții de identitate oficiale.

(3) Agentul plătitor stabilește reședința beneficiarului efectiv pe baza unor standarde minime care diferă în funcție de începutul relațiilor dintre agentul plătitor și beneficiarul dobânzilor. Sub rezerva elementelor menționate în continuare, se consideră că reședința este situată în țara în care beneficiarul efectiv își are adresa permanentă:

(a) în cazul relațiilor contractuale stabilite înainte de 1 ianuarie 2004, agentul plătitor determină reședința beneficiarului efectiv pe baza informațiilor de care dispune, în special în temeiul reglementărilor în vigoare în statul în care își are sediul și al Directivei 91/308/CEE;

(b) în cazul relațiilor contractuale instituite sau al tranzacțiilor efectuate în lipsa unor relații contractuale, începând cu 1 ianuarie 2004, agentul plătitor

stabilește reședința beneficiarului efectiv pe baza adresei menționate în pașaport sau în cartea de identitate oficială sau, dacă este necesar, pe baza oricărui document justificativ prezentat de beneficiarul efectiv, conform următoarei proceduri: pentru persoanele fizice care prezintă un pașaport sau o carte de identitate oficială eliberate de un stat membru și care declară că sunt rezidenți ai unei țări terțe, domiciliul se stabilește pe baza unui certificat de rezidență fiscală eliberat de autoritatea competentă din țara terță în care persoana fizică declară că este rezidentă. În lipsa prezentării unui astfel de certificat, se consideră că domiciliul se află în statul membru care a eliberat pașaportul sau orice alt act de identitate oficial.

*6) JO L 166, 28.6.1991, p. 77. Directivă, astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 2001/97/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 344, 28.12.2001, p. 76).

ART. 4

Definiția agentului plătitor

(1) În sensul prezentei directive, se înțelege prin "agent plătitor" orice agent economic care plătește dobânzi sau atribuie plata unor dobânzi în folosul imediat al beneficiarului efectiv, indiferent dacă acest agent economic este debitorul creanței care generează dobânzile sau agentul economic însărcinat de debitor sau de beneficiarul efectiv să plătească dobânzile sau să atribuie plata acestora.

(2) Orice entitate cu sediul într-un stat membru căreia îi sunt plătite sau atribuite dobânzi în folosul beneficiarului efectiv este considerată, de asemenea, agent plătitor în momentul plății sau al atribuirii acestei plăți. Prezenta dispoziție nu se aplică dacă agentul economic are motive să creadă, pe baza unor elemente edificatoare oficiale prezentate de entitate, că:

(a) aceasta este o persoană juridică, cu excepția persoanelor juridice menționate în alineatul (5) sau

(b) beneficiile acesteia sunt impozitate în temeiul dispozițiilor generale privind fiscalitatea întreprinderilor sau

(c) aceasta este un OPCVM autorizat în conformitate cu Directiva 85/611/CEE.

Un agent economic care plătește dobânzi sau atribuie plata unor dobânzi unei astfel de entități cu sediul într-un alt stat membru și care este considerată agent plătitor în temeiul prezentului alineat comunică autorității competente din statul membru unde își are sediul denumirea și adresa entității, precum și valoarea totală a dobânzilor plătite sau atribuite acesteia;

autoritatea competentă în cauză transmite apoi aceste informații autorității competente din statul membru unde își are sediul entitatea.

(3) Entitatea menționată la alineatul (2) poate, cu toate acestea, opta să fie tratată în sensul aplicării prezentei directive ca un OPCVM menționat în alineatul (2) litera (c). Dacă recurge la această opțiune, entității în cauză i se eliberează de către statul membru unde își are sediul un certificat, pe care aceasta, la rândul ei, îl prezintă agentului economic.

Statele membre stabilesc modalitățile precise de aplicare a acestei opțiuni pentru entitățile stabilite pe teritoriul lor.

(4) În cazul în care agentul economic și entitatea menționată la alineatul (2) își au sediul în același stat membru, acest stat membru ia măsurile necesare pentru a asigura că entitatea îndeplinește dispozițiile din prezenta directivă atunci când acționează în calitate de agent plătitor.

(5) Persoanele fizice excluse de la aplicarea alineatului (2) litera (a) sunt:

(a) în Finlanda: [**** Please insert text from the original ****];

(b) în Suedia: [**** Please insert text from the original ****].

ART. 5

Definiția autorității competente

În sensul prezentei directive, prin "autoritate competentă" se înțelege:

(a) pentru fiecare stat membru, autoritatea sau autoritățile notificate de aceste state Comisiei și

(b) pentru țările terțe, autoritatea competentă în sensul convențiilor bilaterale sau multilaterale în materie de fiscalitate sau, dacă nu există o astfel de autoritate, orice altă autoritate competentă pentru eliberarea certificatelor de rezidență în scopuri fiscale.

ART. 6

Definiția plății dobânzilor

(1) În sensul prezentei directive, prin "plata unor dobânzi" se înțelege:

(a) dobânzi plătite sau înregistrate în cont, legate de creanțe de orice fel, însoțite sau nu de garanții ipotecare sau de o clauză de participare la beneficiile debitorului, în special veniturile din fonduri publice și din obligațiuni de împrumut, inclusiv primele și loturile atașate acestora; penalitățile pentru întârzierea plăților nu sunt considerate plată a unor dobânzi;

(b) dobânzi acumulate sau capitalizate obținute cu ocazia cesionării, a rambursării sau a achiziționării creanțelor menționate la litera (a);

(c) venituri provenite din plata unor dobânzi, fie în mod direct, fie prin intermediul unei entități menționate la articolul 4 alineatul (2), distribuite prin:

(i) OPCVM-uri autorizate în conformitate cu Directiva 85/611/CEE;

(ii) entități care beneficiază de opțiunea prevăzută la articolul 4 alineatul (3) și

(iii) organisme de plasament colectiv cu sediul în afara teritoriului menționat la articolul 7;

(d) venituri realizate cu ocazia cesionării, a rambursării sau a achiziționării unor părți sau a unor unități în următoarele organisme și entități, când acestea investesc în mod direct sau indirect prin intermediul altor organisme de plasament colectiv sau entități menționate în continuare mai mult de 40% din activele lor în creanțele prevăzute la litera (a):

(i) OPCVM-uri autorizate în conformitate cu Directiva 85/611/CEE;

(ii) entități care beneficiază de opțiunea prevăzută la articolul 4 alineatul (3);

(iii) organisme de plasament colectiv cu sediul în afara teritoriului menționat la articolul 7.

Cu toate acestea, statele membre nu pot să includă veniturile menționate la litera (d) în definiția dobânzii decât în măsura în care aceste venituri corespund unor venituri care, în mod direct sau indirect, provin din plata unor dobânzi în sensul literelor (a) și (b).

(2) În ceea ce privește alineatul (1) literele (c) și (d), în cazul în care un agent plătitor nu dispune de nici un element privind partea din venituri care provine din plata unor dobânzi, valoarea globală a veniturilor se consideră ca fiind plată de dobânzi.

(3) În ceea ce privește alineatul (1) litera (d), în cazul în care un agent plătitor nu dispune de nici un element privind procentul de active investit în creanțe sau în părți sau unități definite în alineatul în cauză, acest procent se consideră a fi mai mare de 40%. Când agentul plătitor nu este în măsură să determine valoarea venitului realizat de beneficiarul efectiv, venitul se consideră ca fiind produsul cesionării, al rambursării sau al achiziționării părților sau a unităților în cauză.

(4) În cazul în care dobânzile definite la alineatul (1) se plătesc sau se creditează în contul unei entități menționate la articolul 4 alineatul (2) și dacă această entitate nu beneficiază de opțiunea prevăzută în articolul 4 alineatul (3), aceste dobânzi se consideră a fi plata unor dobânzi efectuată de entitatea în cauză.

(5) În ceea ce privește alineatul (1) literele (b) și (d), statele membre au posibilitatea să solicite agenților plătitori de pe teritoriul lor să anualizeze dobânzile pe o perioadă care nu poate să depășească un an de zile și să trateze aceste dobânzi anualizate ca plăți de dobânzi, chiar dacă nu are loc nici o cesionare, achiziționare sau rambursare în cursul acestei perioade.

(6) Prin derogare de la alineatul (1) litera (c) și (d), statele membre pot decide să excludă din definiția plății de dobânzi orice venit menționat în aceste dispoziții care provine de la organisme sau entități cu sediul pe teritoriul lor, dacă investițiile acestor organisme sau entități în creanțele menționate în alineatul (1) litera (a) nu depășesc 15% din activele lor. De asemenea, prin derogare de la alineatul (4), statele membre pot decide să excludă din definiția plății de dobânzi definite la alineatul (1), dobânzile plătite sau creditate în contul unei entități menționate la articolul 4 alineatul (2) care nu beneficiază de opțiunea prevăzută la articolul 4 alineatul (3) și care își are sediul pe teritoriul lor, dacă investițiile acestor entități în creanțe menționate la alineatul (1) litera (a) nu depășesc 15% din activele lor.

Dacă un stat membru recurge la această opțiune, ea trebuie respectată și de celelalte state membre.

(7) Începând cu 1 ianuarie 2011, procentul menționat la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (3) este de 25% .

(8) Procentele menționate la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (6) sunt fixate în funcție de politica în materie de investiții definită în regulamentul sau în documentele constitutive ale organismelor sau entităților în cauză sau, în lipsa acestora, în funcție de compoziția reală a activelor acestor organisme sau entități.

ART. 7

Domeniul teritorial de aplicare

Prezenta directivă se aplică dobânzilor plătite de un agent plătitor cu sediul în cadrul teritoriului unde tratatul este aplicabil în temeiul articolului 299 din cuprinsul său.

CAPITOLUL II SCHIMBUL DE INFORMAȚII

ART. 8

Comunicarea informațiilor de către agentul plătitor

(1) În cazul în care beneficiarul efectiv al dobânzilor este rezident al unui alt stat membru decât cel în care se află sediul agentului plătitor, conținutul minim al informațiilor pe care agentul plătitor trebuie să le comunice autorității competente din statul membru unde își are sediul este următorul:

(a) identitatea și domiciliul beneficiarului efectiv, stabilite în conformitate cu articolul 3;

(b) numele sau denumirea și adresa agentului plătitor;

(c) numărul de cont al beneficiarului efectiv sau, în lipsa acestuia, identificarea creanței generatoare a dobânzilor și

(d) informații privind plata dobânzilor în conformitate cu alineatul (2).

(2) Conținutul minim al informațiilor pe care agentul plătitor trebuie să le comunice în ceea ce privește plata dobânzilor trebuie să facă distincția între dobânzi, conform următoarelor categorii, și indică:

(a) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (a): valoarea dobânzilor plătite sau creditate;

(b) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (b) sau (d): valoarea dobânzilor sau veniturile menționate la aceste litere sau valoarea totală a produsului cesionării, achiziționării sau rambursării;

(c) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (c): valoarea veniturilor menționate la această literă sau valoarea totală a distribuirii;

(d) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (4): valoarea dobânzilor care îi revin fiecărui membru al entității menționate la articolul 4 alineatul (2) care îndeplinesc condițiile enunțate la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 2 alineatul (1);

(e) când un stat membru recurge la opțiunea prevăzută la articolul 6 alineatul (5): valoarea dobânzilor anualizate.

Cu toate acestea, statele membre pot limita conținutul minim al informațiilor pe care agentul plătitor trebuie să le comunice în legătură cu plata dobânzilor la valoarea totală a dobânzilor sau a veniturilor și la valoarea totală a produsului cesionării, achiziționării sau rambursării.

ART. 9

Schimbul automat de informații

(1) Autoritatea competentă din statul membru al agentului plătitor comunică autorității competente din statul membru de rezidență al beneficiarului efectiv informațiile prevăzute la articolul 8.

(2) Comunicarea informațiilor are un caracter automat și trebuie să aibă loc cel puțin o dată pe an, în cele șase luni următoare sfârșitului exercițiului fiscal al statului membru unde se află agentul plătitor, pentru toate plățile de dobânzi efectuate în cursul aceluși an.

(3) Dispozițiile din Directiva 77/799/CEE se aplică schimbului de informații prevăzut în prezenta directivă, în măsura în care dispozițiile din prezenta directivă nu derogă de la acestea. Totuși, articolul 8 din Directiva 77/799/CEE nu se aplică informațiilor care trebuie furnizate în cadrul prezentului capitol.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII TRANZITORII

ART. 10

Perioada de tranziție

(1) În cursul unei perioade de tranziție care începe la data menționată la articolul 17 alineatele (2) și (3) și sub rezerva articolul 13 alineatul (1), Belgia, Luxemburg și Austria nu sunt obligate să aplice dispozițiile capitolului II.

Aceste țări au, totuși, dreptul să primească informații din partea altor state membre în conformitate cu capitolul II.

În timpul perioadei de tranziție, prezenta directivă are drept obiectiv garantarea unei impozitări efective minime a veniturilor din economii sub forma plății unor dobânzi efectuate într-un stat membru în favoarea unor beneficiari efectivi, persoane fizice, rezidenți fiscali ai unui alt stat membru.

(2) Perioada de tranziție se încheie la sfârșitul primului exercițiu fiscal complet, următor ultimei dintre următoarele date:

- data la care intră în vigoare ultimul acord pe care Comunitatea Europeană, în urma deciziei Consiliului luate în unanimitate, urmează să îl încheie cu Confederația Elvețiană, cu Principatul Liechtenstein, cu Republica San Marino, cu Principatul Monaco și, respectiv, cu Principatul Andorra și care prevede schimbul de informații la cerere, conform modelului de convenție al OCDE privind schimbul de informații în domeniul fiscal, publicat la 18 aprilie 2002 (denumit în continuare "modelul de convenție al OCDE"), în ceea ce privește plățile de dobânzi, definite în prezenta directivă, efectuate de agenți plătitori cu sediul pe teritoriul acestor țări unor beneficiari efectivi rezidenți pe teritoriul la care se aplică prezenta directivă, precum și aplicarea simultană de către aceste țări a unei rețineri la sursă din plățile în cauză la rata definită pentru perioadele corespunzătoare prevăzută la articolul 11 alineatul (1);

- data la care Consiliul convine în unanimitate că Statele Unite ale Americii se angajează să facă schimb de informații la cerere în conformitate cu modelul de convenție al OCDE în ceea ce privește plățile de dobânzi, definite în prezenta directivă, efectuate de agenți plătitori cu sediul pe teritoriul lor, unor beneficiari efectivi rezidenți pe teritoriul unde se aplică prezenta directivă.

(3) La sfârșitul perioadei de tranziție, Belgia, Luxemburg și Austria trebuie să aplice dispozițiile capitolului II și încetează perceperea unei rețineri la sursă, precum și aplicarea împărțirii încasărilor, prevăzute la articolul 11 și, respectiv, la articolul 12. Dacă în cursul perioadei de tranziție unul dintre aceste state membre optează să aplice dispozițiile capitolului II, acesta nu mai aplică reținerea la sursă și împărțirea încasărilor prevăzute la articolul 11 și, respectiv, la articolul 12.

ART. 11

Reținerea la sursă

(1) În cursul perioadei de tranziție prevăzute în articolul 10, în cazul în care beneficiarul efectiv al dobânzilor este rezident al unui stat membru altul decât cel în care își are sediul agentul plătitor, Belgia, Luxemburg și Austria percep o reținere la sursă de 15% în primii trei ani ai perioadei de tranziție, de 20% în următorii trei ani și de 35% în continuare.

(2) Agentul plătitor percepe reținerea la sursă conform următoarelor modalități:

(a) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (a): din valoarea dobânzilor plătite sau creditate;

(b) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (b) sau (d): din valoarea dobânzilor sau a veniturilor menționate la aceste litere sau printr-o percepere cu efect echivalent taxării destinatarului asupra valorii totale a produsului cesionării, achiziționării și rambursării;

(c) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (c): din valoarea veniturilor menționate la această literă;

(d) în cazul plății unor dobânzi în sensul articolului 6 alineatul (4): din valoarea dobânzilor care îi revin fiecărui membru al entității menționate la articolul 4 alineatul (2), care îndeplinesc condițiile enunțate la articolul 1 alineatul (1) și la articolul 2 alineatul (1);

(e) în cazul în care un stat membru recurge la opțiunea prevăzută la articolul 6 alineatul (5): din valoarea dobânzilor anualizate.

(3) În sensul alineatului (2) literele (a) și (b), reținerea la sursă se percepe proporțional cu perioada în care beneficiarul efectiv a deținut creanța. Dacă agentul plătitor nu este în măsură să determine perioada de deținere pe baza informațiilor de care dispune, acesta consideră că beneficiarul efectiv a deținut creanța pe întreaga perioadă de existență a acesteia, mai puțin în cazul în care beneficiarul efectiv aduce o dovadă a datei de achiziție.

(4) Perceperea unei rețineri la sursă de către statul membru al agentului plătitor nu împiedică statul membru de reședință fiscală al beneficiarului efectiv să impoziteze venitul în conformitate cu legislația sa națională, respectând dispozițiile din tratat.

(5) În cursul perioadei de tranziție, statele membre care percep reținerea la sursă pot să prevadă ca un agent economic care plătește dobânzi sau care atribuie plata unor dobânzi unei entități menționate la articolul 4 alineatul (2) cu sediul în alt stat membru să fie considerat agentul plătitor în locul acestei entități și să perceapă reținerea la sursă din aceste dobânzi, cu excepția cazului în care entitatea a acceptat în mod oficial ca denumirea și adresa sa,

precum și valoarea totală a dobânzilor care îi sunt plătite sau atribuite să fie comunicate în conformitate cu articolul 4 alineatul (2) ultimul paragraf.

ART. 12

Împărțirea încasărilor

(1) Statele membre care aplică o reținere la sursă în conformitate cu articolul 11 alineatul (1) păstrează 25% din încasări și transferă restul de 75% statului membru în care se află domiciliul beneficiarului efectiv al dobânzilor.

(2) Statele membre care aplică o reținere la sursă în conformitate cu articolul 11 alineatul (5) păstrează 25% din încasări și transferă restul de 75% celorlalte state membre în aceeași proporție ca și transferurile efectuate în temeiul alineatului (1) din prezentul articol.

(3) Aceste transferuri au loc în cele șase luni următoare sfârșitului exercițiului fiscal al statului membru al agentului plătitor cel târziu, în cazul alineatului (1), sau al statului membru al agentului economic, în cazul alineatului (2).

(4) Statele membre care aplică o reținere la sursă iau măsurile necesare pentru a garanta funcționarea corectă a sistemului de împărțire a încasărilor.

ART. 13

Excepții la sistemul reținerii la sursă

(1) Statele membre care percep o reținere la sursă în conformitate cu articolul 11 prevăd una dintre următoarele proceduri sau ambele proceduri, care le permit beneficiarilor efectivi să solicite neaplicarea unei astfel de rețineri:

(a) o procedură care îi permite beneficiarului efectiv să autorizeze în mod expres agentul plătitor să comunice informații în conformitate cu capitolul II; această autorizație acoperă toate dobânzile plătite beneficiarului efectiv de agentul plătitor în cauză; în acest caz, se aplică dispozițiile articolului 9;

(b) o procedură care garantează că reținerea la sursă nu se percepe în cazul în care beneficiarul efectiv îi prezintă agentului său plătitor un certificat eliberat pe numele său de autoritatea competentă din statul membru unde își are rezidența fiscală în conformitate cu dispozițiile alineatului (2).

(2) La cererea beneficiarului efectiv, autoritatea competentă din statul membru unde se află rezidența sa fiscală eliberează un certificat care conține următoarele informații:

(a) numele, adresa și numărul de identificare fiscală sau, în lipsa unui astfel de număr, data și locul nașterii beneficiarului efectiv;

(b) numele sau denumirea și adresa agentului plătitor;

(c) numărul de cont al beneficiarului efectiv sau, în lipsa acestuia, identificarea titlului de creanță.

Acest certificat este valabil cel mult trei ani. Se eliberează oricărui beneficiar efectiv care l-a solicitat, în termen de două luni de la înaintarea cererii.

ART. 14

Eliminarea dublei impozitări

(1) Statul membru unde își are rezidența fiscală beneficiarul efectiv face astfel încât să fie eliminate toate dublele impozitări care ar putea rezulta din perceperea reținerii la sursă prevăzute la articolul 11, în conformitate cu alineatele (2) și (3).

(2) Când dobânzile primite de un beneficiar efectiv au fost supuse unei astfel de rețineri la sursă în statul membru al agentului plătitor, statul membru unde își are rezidența fiscală beneficiarul efectiv îi acordă acestuia un credit fiscal egal cu valoarea acestei rețineri în conformitate cu legislația sa internă. Dacă valoarea reținerii depășește valoarea impozitului datorat în conformitate cu legislația sa internă, statul membru unde se află rezidența fiscală rambursează beneficiarului efectiv diferența percepută în plus.

(3) În cazul în care, pe lângă reținerea la sursă prevăzută la articolul 11, dobânzile primite de un beneficiar efectiv au fost supuse unei oricare alte rețineri la sursă, iar statul membru unde se află rezidența fiscală acordă un credit fiscal pentru această reținere la sursă în conformitate cu legislația sa națională sau cu convenții privind dubla impozitare, această a doua reținere la sursă este creditată înainte de aplicarea procedurii prevăzute la alineatul (2).

(4) Statul membru unde se află rezidența fiscală a beneficiarului efectiv poate să înlocuiască mecanismul de creditare menționat la alineatele (2) și (3) printr-o rambursare a reținerii la sursă prevăzute la articolul 11.

ART. 15

Titluri de creanță negociabile

(1) În cursul perioadei de tranziție prevăzute la articolul 10, dar nu mai târziu de la 31 decembrie 2010, obligațiunile naționale și internaționale, precum și alte titluri de creanțe negociabile a căror emisiune de origine este anterioară datei de 1 martie 2001 sau pentru care prospectele de emisiune de origine au fost vizate înaintea acestei date fie de autoritățile competente în sensul Directivei Consiliului 80/390/CEE*7), fie de autoritățile responsabile din țările terțe nu sunt considerate creanțe în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (a), cu condiția să nu se realizeze nici o altă emisiune a acestor titluri de creanțe negociabile începând cu 1 martie 2002. Totuși, dacă perioada de tranziție prevăzută la articolul 10 se prelungește după 31 decembrie 2010, dispozițiile din prezentul articol nu continuă să se aplice decât în privința titlurilor de creanță negociabile:

- care conțin clauze ale sumei brute ("gross-up") sau de rambursare anticipată și
- dacă agentul plătitor definit la articolul 4 își are sediul într-un stat membru care aplică reținerea la sursă prevăzută la articolul 11 și dacă acest agent plătitor plătește dobânzi direct beneficiarului efectiv care își are rezidența într-un alt stat membru.

Dacă guvernul sau o entitate asimilată, care acționează în calitate de autoritate publică sau al cărei rol este recunoscut de un tratat internațional, conform definiției din anexă, realizează o nouă emisiune a unuia din titlurile de creanță negociabile menționate anterior, începând din 1 martie 2002, întreaga emisiune a acestui titlu, respectiv emisiunea de origine și orice emisiune ulterioară, este considerată emisiunea unui titlu de creanță în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (a).

Dacă orice alt emitent neinclus în al doilea paragraf realizează o nouă emisiune a unuia dintre titlurile de creanță negociabile menționate anterior începând cu 1 martie 2002, aceasta este considerată emisiunea unui titlu de creanță în sensul articolului 6 alineatul (1) litera (a).

(2) Prezentul articol nu împiedică în nici un fel statele membre să impoziteze veniturile din titlurile menționate la alineatul (1) în conformitate cu legislația lor națională.

*7) JO L 100, 17.4.1980, p. 1. Directivă abrogată de Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

CAPITOLUL IV DIVERSE ȘI DISPOZIȚII FINALE

ART. 16

Alte rețineri la sursă

Prezenta directivă nu împiedică statele membre să perceapă rețineri la sursă altele decât reținerea prevăzută la articolul 11 în cadrul dispozițiilor lor naționale sau al unor convenții privind dubla impozitare.

ART. 17

Transpunerea

(1) Înainte de 1 ianuarie 2004, statele membre adoptă și publică actele cu putere de lege, și actele administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive. Statele membre informează imediat Comisia în legătură cu aceasta.

(2) Statele membre aplică aceste dispoziții începând din 1 ianuarie 2005, cu condiția ca:

(i) Confederația Elvețiană, Principatul Liechtenstein, Republica San Marino, Principatul Monaco și Principatul Andorra să aplice, începând cu aceeași dată, măsuri echivalente celor prevăzute în prezenta directivă, în conformitate cu acordurile încheiate de aceste țări cu Comunitatea Europeană, în urma unor decizii unanime ale Consiliului și

(ii) toate acordurile sau alte mecanisme să fie instaurate și să prevadă ca toate teritoriile dependente sau asociate în cauză (insulele anglo-normande, Insula Man și teritoriile dependente sau asociate din Caraibe) să aplice, începând cu aceeași dată, schimbul automat de informații în același mod ca cel prevăzut la capitolul II din prezenta directivă (sau, în timpul perioadei de tranziție menționate la articolul 10, să aplice o reținere la sursă în aceleași condiții ca cele prevăzute la articolele 11 și 12).

(3) Consiliul decide, în unanimitate, cu cel puțin șase luni înainte de data prevăzută în alineatul (2), dacă condiția menționată în acel alineat trebuie să fie îndeplinită, ținând cont de datele de intrare în vigoare a măsurilor pertinente în țările terțe și în teritoriile dependente sau asociate în cauză. Dacă Consiliul nu decide că condiția trebuie să fie îndeplinită, acesta adoptă, hotărând în unanimitate la propunerea Comisiei, o nouă dată în sensul alineatului (2).

(4) Când statele membre adoptă dispozițiile necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive, ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere în momentul publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(5) Statele membre informează imediat Comisia în legătură cu aceasta și îi comunică principalele dispoziții legale de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă, precum și un tabel de corespondență între prezenta directivă și dispozițiile naționale adoptate.

ART. 18

Reexaminarea

Comisia prezintă Consiliului, o dată la trei ani, un raport privind funcționarea prezentei directive. Pe baza acestor rapoarte, Comisia îi propune Consiliului, dacă este cazul, modificările directivei care se dovedesc necesare în vederea asigurării mai eficiente a unei impozitări efective a veniturilor din economii, precum și în vederea eliminării denaturărilor nedorite ale concurenței.

ART. 19

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la publicarea în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene.

ART. 20

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 3 iunie 2003.

Pentru Consiliu
Președintele
N. CHRISTODOULAKIS

ANEXĂ

LISTA ENTITĂȚILOR ASIMILATE MENȚIONATE ÎN articolul 15

În sensul articolului 15, entitățile enumerate în continuare sunt considerate ca fiind "o entitate asimilată, care acționează în calitate de autoritate publică sau al cărei rol este recunoscut de un tratat internațional":

- entități din cadrul Uniunii Europene:

Belgia	Vlaams Gewest (Regiunea flamandă) Région wallone (Regiunea valonă) Regiunea Bruxelles-capitala/Brussels Hoofstedelijk
Gewest	
germană)	Communauté française (Comunitatea franceză) Vlaamse Gemeenschap (Comunitatea flamandă) Deutschsprachige Gemeinschaft (Comunitatea de limbă
Spania	Xunta de Galicia (Guvernul comunității autonome
Galicia)	
Andaluzia)	Junta de Andalucía (Guvernul comunității autonome
Extremadura)	Junta de Extremadura (Guvernul comunității autonome
autonome	Junta de Castilla-La Mancha (Guvernul comunității
	Castilia-La Mancha)
	Junta de Castilla-León (Guvernul comunității autonome
	Castilia-Leon)
autonome	Gobierno Foral de Navarra (Guvernul comunității
	Navarra)
autonome	Govern de les Illes Balears (Guvernul comunității
	Insulele Baleare)
	Generalitat de Catalunya (Guvernul comunității autonome
	Catalonia)

Valencia) Generalitat de Valencia (Guvernul comunității autonome
 autonome Diputación General de Aragón (Guvernul comunității
 autonome Aragon)
 autonome Gobierno de las Islas Canarias (Guvernul comunității
 Insulele Canare)
 Murcia) Gobierno de Murcia (Guvernul comunității autonome
 Madrid) Gobierno de Madrid (Guvernul comunității autonome
 Vasco/Euzkadi Gobierno de la Comunidad Autónoma del País
 (Guvernul comunității autonome Țara Bascilor)
 Guipúzcoa) Diputación Foral de Guipúzcoa (Consiliul Regional
 Biscaya) Diputación Foral de Vizcaya/Bizkaia (Consiliul Regional
 Diputación Foral de Álava (Consiliul Regional Álava)
 Ayuntamiento de Madrid (Municipalitatea Madrid)
 Ayuntamiento de Barcelona (Municipalitatea Barcelona)
 Canaria) Cabildo Insular de Gran Canaria (Consiliul Insulei Gran
 Tenerife) Cabildo Insular de Tenerife (Consiliul Insulei
 Statului) Instituto de Crédito Oficial (Oficiul de Creditare al
 Publică din Instituto Catalán de Finanzas (Instituția Financiară
 Publică Catalonia)
 Publică Instituto Valenciano de Finanzas (Instituția Financiară
 din Valencia)
 Grecia Organismos Eiderodomon Ellados (Căile Ferate Grecești)
 Organismos Telepikoinion Ellados (Organizația
 Telecomunicațiilor din Grecia)
 Energie Demosia Epikereise Elektrismou (Compania Publică de
 Electrică)
 Franța Caisse d'amortissement de la dette sociale (CADES)
 (Casa de Amortizare a Deficitului Public)
 Franceză pentru Agence française de développement (AFD) (Agenția
 Dezvoltare)
 Franceze) Réseau ferré de France (RFF) (Rețeaua Căilor Ferate
 Caisse nationale des autoroutes (CNA) (Casa Națională a
 Autostrăzilor)
 Publică Assistance publique hôpitaux de Paris (APHP) (Asistența
 a Spitalelor din Paris)
 Franța) Charbonnages de France (CDF) (Consiliul Cărbunelui din

și
Italia Entreprise miniere et chimique (EMC) (Compania Minieră
Chimică)
Regiuni
Provincii
Municipalități
Cassa Depositi e Prestiti (Casa de Depozite și
Împrumuturi)
Portugalia Regiao Autónoma da Madeira (Regiunea Autonomă Madeira)
Regiao Autónoma dos Açores (Regiunea Autonomă Azore)
Municipalități

- entități internaționale:

Banca Europeană pentru Reconstrucție și Dezvoltare

Banca Europeană de Investiții

Banca Asiatică de Dezvoltare

Banca Africană de Dezvoltare

Banca Mondială/BIRD/FMI

Societatea Financiară Internațională

Banca Interamericană de Dezvoltare

Fondul de Dezvoltare Socială al Consiliului Europei

Euratom

Comunitatea Europeană

Societatea Andină de Dezvoltare

Eurofima

Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului

Banca Nordică de Investiții

Banca de Dezvoltare din Caraibe

Dispozițiile articolului 15 nu aduc atingere nici unui angajament internațional la care statele membre ar putea subscrie, în ceea ce privește entitățile internaționale enumerate anterior.

- entități din țările terțe:

Entitățile care îndeplinesc următoarele criterii:

1. entitatea este considerată publică conform criteriilor naționale;
2. această entitate publică este un producător fără caracter comercial care administrează și finanțează un ansamblu de activități, constând în esență în furnizarea de bunuri și servicii fără caracter comercial pentru colectivitatea în cauză, asupra căruia administrațiile publice exercită un control efectiv;
3. această entitate publică realizează emisiuni/titluri de creanță la intervale regulate, de o importanță considerabilă;
4. statul în cauză este în măsură să garanteze că această entitate publică nu va efectua o rambursare anticipată în cazul unor clauze de calculare a sumei brute.